

Carta Setmanal

del Comitè Central del POSI

Nº 990 - De el 06 a el 12 de maig de 2024

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 113
(octubre de 2023)

“Es prepara el X Congrés
Mundial Obert de la IV
Internacional”

Declaració del Secretariat Internacional de la IV Internacional (3 de maig de 2024)

«Per fi, per fi, per fi!», va exclamar el cap del Partit Demòcrata al Senat nord-americà el 24 d'abril, per celebrar el vot del pressupost de 16.000 milions de dòlars destinat a finançar la prossecució del genocidi del poble palestí, després de sis mesos de bloqueig. Un vot que havia de facilitar de nou els mitjans i la legitimitat al Govern israelià per intensificar encara més la seva campanya d'aniquilació del poble palestí. Un vot que havia de banalitzar l'espantosa barbàrie, les massacres i el genocidi que es

desenvolupa cada dia davant els ulls del món i que s'ha cobrat la vida de desenes de milers de palestins, entre ells més de 15.000 nens. Aquest vot dels representants de l'imperialisme estatunidenc ha tingut l'efecte contrari, desencadenant una onada mundial de reprovació i còlera, que va partir de la Universitat de Columbia a Nova York. Va ser el campus des del qual van partir les protestes estudiantils del 1968 per exigir la fi de la guerra de Vietnam, al crit, repetit les últimes setmanes als Estats Units: «Quants

nens heu assassinat avui?».

La irrupció dels estudiants eivissencs dona un gir total a la situació

En pocs dies, desenes d'universitats estatunidenques han estat ocupades, inclòs els prestigiosos campus de Princeton, Harvard, Berkeley i el MIT. Sobrecollit i commocionat davant l'audàcia de la joventut estatunidenca, l'establishment ha enviat forces de repressió als campus, detenint violentament més d'un miler d'estudiants i professors. Un enfrontament durant el qual els estudiants de la Universitat d'Austin han respost: «La policia d'Austin, el Ku Klux Klan, l'Exèrcit israelià, tots són el mateix!». Un moviment que s'estén ja a Sídney, Mont-real, París, Londres... i que rep el suport de nombrosos professors, sovint acompanyats pels seus sindicats i per tot el moviment obrer i democràtic.

Per primera vegada des de la guerra de Vietnam, les eleccions presidencials estatunidenques estan dominades per la política exterior. A dia d'avui, més de 530.000 estatunidencs s'han pronunciat en les primàries demòcrates pel vot «no compromès», que significa el seu rebuig a votar Biden a causa del seu suport al genocidi del poble palestí. La crisi de representació política de la classe domi-

LA VERDAD

REVISTA TEÒRICA DE LA IV INTERNACIONAL

X Congreso Mundial
de la IV Internacional,
congreso abierto

La lucha contra la guerra
y el combate contra
la guerra social

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscribis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

POSI

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

nants estatunidencs, materialitzada en l'enfrontament entre els dos candidats, J. Biden i D. Trump, temperat pel seu acord per reprimir els estudiants i aprovar un pressupost de 95.000 milions de dòlars per a la guerra, no cessa d'accentuar la fracturació del país a mesura que s'aproximen les eleccions presidencials de novembre. A l'interior mateix d'Israel, desenes de milers de persones i exigeixen la sortida de Netanyahu.

Malgrat la campanya mundial desfermada contra els que es neguen a normalitzar el genocidi, a banalitzar la barbàrie i l'assassinat de milers de nens palestins, qualificant-los de manera innoble de «terroristes», «antisemites» i «enemics de la humanitat», els últims esdeveniments demostren per contra que, en el si dels pobles, resideix una força irresistible, però fins ara continguda, que pot escombrar aquest vell món i els opressors que el dirigeixen.

Ni les citacions ni les ignominioses condemnes judicials per «apologia del terrorisme» contra sindicalistes i militants polítics que exigeixen l'alto el foc, ni les prohibicions de manifestació i reunió, fins i tot en llocs privats, ni les acusacions de «manipulació russa» darrere de les protestes d'estudiants estatunidencs formulades per l'antiga presidenta del Congrés estatunidenc Nancy Pelosi, ni el tancament del compte bancari d'una associació jueva antisionista alemanya, per primera vegada des del nazisme, aconseguen paralitzar el profund moviment que progressa arreu en les consciències: a tot el món, els pobles rebutgen viure en una societat que glorifica, finança i recolza el genocidi del poble palestí. I es pregunten: qui serà el pròxim?

La joventut té raó. No pot viure lliure al costat d'un poble massacrada i sotmès a la fúria. Com indica la biblioteca de Brooklyn al seu frontó: «¡Ningú serà lliure mentre no ho sigui tothom!».

A on ens porten els dirigents que deixen fer?

Davant aquestes manifestacions històriques i glorioses, saludades a Gaza on es multipliquen els missatges «Gràcies als estudiants de les universitats estatunidencs», què fan els dirigents del moviment obrer? Des de fa mesos, els dirigents de les organitzacions sindicals nacionals i internacionals, amb escasses excepcions, no diuen ni fan res, fins i tot s'activen per asfixiar qualsevol iniciativa seriosa, fins i tot quan és al seu propi país on tenen lloc les manifestacions de masses. En ocasions, es fan declaracions.

Però com diu un militant anglès a propòsit del congrés del seu sindicat, el més important del país: «El sindicat té un congrés anual, tots els delegats voten per Palestina i, un minut després, es va acabar, tornada a la normalitat, tornada al suport a Israel, tornada al rebuig d'un alto el foc, negativa a donar suport a les persones que moren de fam». Ja es faci de manera oberta o insidiosa, això és el que succeeix en la pràctica totalitat de les altes instàncies sindicals, en particular a Europa. Ni tan sols la repressió que s'abat sobre alguns dirigents sindicals francesos de primera fila engendra una altra cosa que declara cinemes banals sense la menor eficàcia. El que permet al Govern augmentar la repressió i la intimidació per obstaculitzar la reacció dels treballadors i els joves que respondrien massivament a qualsevol iniciativa unida, sobre bases precises, que pogués bloquejar la marxa cap a la guerra. Aquest clima resulta cada vegada més insuportable als treballadors i militants que lluiten, però que es veuen també dramàticament empesos cap a derives ben conegudes en la Història (Bolsonaro al Brasil o les actuals derives feixistes a Itàlia). Els dirigents hi tenen tota la responsabilitat. Que els treballadors i els joves, ajudats pels militants que no replanen, busquen pels seus propis mitjans tots els punts de suport possibles és ja una dada inqüestionable de la situació, i és font de terrible preocupació per als governants.

La sortida passa per una independència total respecte dels Governos

Al Brasil, la principal confederació sindical (CUT) ni tan sols ha fet referència a la situació a Palestina en la seva crida a l'1 de Maig. I encara que el president brasiler Lula s'hagi desmarcat verbalment del genocidi perpetrat pel Govern israelià, no pren cap mesura per oposar-s'hi a la pràctica, en particular l'anul·lació dels acords militars i la ruptura de relacions diplomàtiques amb Israel. En el pla interior tampoc. Lula no emprèn cap de les reformes populars per les quals el poble brasiler el va portar al poder. Raó per la qual els delegats de l'últim congrés de la CUT a l'octubre van decidir una marxa a Brasília per exigir la derogació de la reforma de la llei laboral, de la reforma de la Seguretat Social i de la llei sobre externalitzacions. Totes elles lleis perverses del període Temer-Bolsonaro. Des de les altes instàncies de la CUT, del PT i del Govern s'estan exercint enormes pressions per desvirtuar la marxa prevista per al

pròxim 22 de maig. Els dirigents lulistes no han après les lliçons de la seva anterior conciliació amb les institucions podrades sotmeses a la tutela militar constitucional, instrument de la subordinació de la nació a l'imperialisme estatunidenc, ni tampoc de l'últim intent de cop militar pels bolsonaristes. Una situació que està lluny d'estar aïllada a Llatinoamèrica. A Sahel, el rebuig dels pobles ha conduït, a Níger, a l'expulsió dels exèrcits francès i estatunidenc. El mateix rebuig que ha provocat la derrota del president Macky Sall, candidat avalat per Macron al Senegal. En resposta, l'imperialisme alimenta una perillosa generalització de les tensions a tota la regió. Als països àrabs d'Orient Mitjà i d'Àfrica del Nord els Governos estan asseguts sobre volcans. Al Marroc i a Jordània, les manifestacions massives en suport al poble palestí s'han multiplicat, reclamant la fi dels acords de normalització i de cooperació amb l'Estat d'Israel. D'altra banda, es prohibeixen les manifestacions per por que la còlera es dirigeixi també contra els règims còmplices del genocidi. Fins i tot a Algèria, el règim només ha autoritzat una manifestació en suport al poble palestí, el 19 d'octubre. En canvi, Algèria ha presentat nombroses resolucions a l'ONU, veritable valedor dels Governos de tot pelatge que ha demostrat la seva impotència per resoldre res. En prohibir les manifestacions als algerians que estan apassionadament del costat del poble palestí, el règim tem que sigui la seva política la que es qüestionari. Mentre que Estats Units i l'Iran declaren que «l'incident està tancat» després d'haver-se advertit mútuament de «represàlies» diversos dies abans i de comú acord. A França, el PS, el PCF i els Verds comparteixen amb Macron i amb Rassemblement National el mateix objectiu: Jean-Luc Mélenchon i la France Insoumise pel seu suport al poble palestí. Qui pot estranyar-se que la joventut i els treballadors busquin organitzar-se per ells mateixos, tenint en compte els punts de suport amb què poden comptar, i dirigir la seva còlera contra el seu propi Govern?

La guerra, únic horitzó del sistema capitalista

Governos hipòcrites i miserables que enfoncen la humanitat en el caos i la guerra. Tal és la significació del vot del Congrés i el Senat estatunidencs, amb l'acord de Trump i de Biden, assignant 95.000 milions de dòlars al genocidi, a la guerra a Ucraïna i al reforçament dels mitjans militars a Àsia i al Pacífic, pre-

parant les condicions per a una nova guerra. Els Estats Units no ho oculten: el seu objectiu és debilitar Rússia, però no van més enllà vista la situació mundial completament desestabilitzada. Sap el paper que Rússia juga a Síria, a l'Iran, al Líban. Vol concentrar-se a la Xina que continua amb la seva política d'expansió econòmica a escala mundial, en detriment dels Estats Units. Com diu la secretària nord-americana del Tresor; Janet Yellen: «La Xina és avui simplement massa gran perquè la resta del món absorbeixi les seves enormes capacitats. [...] quan el mercat mundial està inundat de productes xinesos artificialment barats, la viabilitat de les empreses estatunidenques i estrangeres està en entredit». La recepció recent de Blinken per les autoritats xineses demostra la tensió creixent entre tots dos països, quan la decisió, tant de Trump com de Biden, de relocalitzar la indústria als Estats Units xoca amb la realitat de les relacions capitalistes. Heus ací la veritable raó per la qual Estats Units vol que la guerra continuï i s'estengui. Poc importa a l'imperialisme que, segons els ministres de Defensa britànica i russa, 1 milió de soldats hagin mort o hagin estat ferits ja a banda i banda de la línia del front d'Ucraïna. La guerra estatunidenca ha de continuar, «fins a l'últim ucraïnès». Els 48.000 milions en armament per a Ucraïna són a més un poderós element de desenvolupament de la indústria armamentista estatunidenca.

Organitzar-se per aturar la marxa cap a la guerra a Europa

Europa està en el punt de mira. Tant Biden com Trump, habituats a les guerres estatunidenques per poders des de fa anys, exigeixen que la Unió Europea i cadascun dels països que la componen s'impliquin més en la guerra d'Ucraïna, fins i tot amb l'enviament de soldats. Mentre que la producció industrial europea ha descendit més d'un 6,7% en un any i la inflació ha provocat una baixada dels salaris reals, els països europeus, endeutats fins al coll, són impel·lits a emprendre una gegantina cura d'austeritat per finançar l'«economia de guerra».

Confrontats al rebuig massiu per part dels pobles del genocidi del poble palestí i de la marxa cap a la guerra que els dirigents intenten imposar a qualsevol preu, els Governos qüestionen les llibertats democràtiques, el dret d'expressió i de manifestació, reprimint qualsevol forma de resposta. El president ucraïnès Zelenski fins i tot ha demanat oficialment al Consell d'Europa una suspensió de les clàusules relatives als drets humans a causa de la llei marcial, afectant la vida privada, la llibertat de moviment i el dret d'expressió. En el si de la Unió Europea, durant molt de temps presentada com a garant de la pau al continent, els caps de Govern no deixen de repetir-ho: «Estem en una època de preguerra». Obliden una cosa: malgrat els florents negocis del complex militar-industrial, als dos principals països imperialistes, Estats Units i Regne Unit, les forces armades no aconsegueixen reclutar prou joves per respondre a les exigències dels militars. L'Exèrcit britànic mai ha estat tan petit des del 1714. Només un 7% dels anglesos d'entre 18 i 40 anys han declarat que serien voluntaris per servir a l'Exèrcit si esclatés una guerra mundial. Com acostumen, els capitalistes busquen la seva carn de canó entre les classes més pobres i desheretades. A Anglaterra del 2013 al 2018, el reclutament militar de joves entre 16 i 17 anys era més elevat en les circumscripcions més pobres que en les més riques, concentrant-se els centres de reclutament de l'Exèrcit a les ciutats més pobres amb una renda anual al voltant de 12.500 dòlars, segons un informe del Child Rights International Network. El mateix a França, on el reclutament militar es desenvolupa a les últimes colònies (Guadalupe, Martinica, Guyana) a través d'organismes com el règim del servei militar adaptat, el centre interregional de les forces armades i France Travail.

Pel que fa als Estats Units, disposen ja del seu Exèrcit més petit des de fa 80 anys. El 2022, les forces armades estatunidenques van conèixer el seu pitjor reclutament des de l'abolició de la conscripció el 1973 i un recent sondeig ha revelat que la confiança en l'Exèrcit es-

tatunidenc estava en el seu nivell més baix desitjant dos decennis. El que no impedeix a l'Exèrcit estatunidenc, el més poderós del món, proporcionar al Govern israelià l'arsenal necessari per a la completa destrucció de la Franja de Gaza i l'esclafament del poble palestí.

Richard Mitchell, antic membre del Regiment Paracaigudista, explica: «Iraq s'ha denunciat com una gran mentida, i l'Afganistan com un fracàs total. Els joves observen la història recent i temen que això es reproduïxi. En un sondeig estatunidenc realitzat el 2022 entre persones de 16 a 24 anys, es va preguntar als enquestats quina era la probabilitat que s'unissin a l'Exèrcit en els pròxims anys. Només un 10% va respondre "segur" i un 7% "probablement", mentre que el 90% va respondre que no ho faria o segurament no ho faria».

De fet, l'engranatge bèl·lic al qual volen arrossegar-nos Biden, Sunak, Macron, Scholz... està lluny de comptar amb el vistiplau que els Governos i el capital financer necessiten per continuar saquejant, explotant i oprimint. El rebuig de la descomposició i de la guerra són majoritaris, i amb molt. Fins al punt d'amenaçar la reelecció de «Genocidi Joe» Biden als Estats Units. Però per a quina sortida? Arreu, en les mobilitzacions que sorgeixen, es reuneixen forces per resistir i trencar amb aquest sistema. Els militants de la IV Internacional, que en són part integrant, us conviden a discutir per actuar i avançar junts.

Alt a la guerra! Alt a les massacres a Gaza!

Alt el foc immediat!

Defensa de la democràcia, del dret d'expressió, de manifestació, de reunió, de vaga!

Els treballadors, els pobles tenen tota la raó per rebutjar i resistir el seu propi Govern.

Difonen:

POSI

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

LA EMANCIPACIÓN DE LOS TRABAJADORES SERÁ OBRA DE ELLOS MISMOS

Joves per l'O.R.J.

https://www.instagram.com/orj_estatal/